GENERALINĖS ADVOKATĖS ELEANOR SHARPSTON IŠVADA,

pateikta 2008 m. liepos 17 d. [1]

1. Šioje byloje, iškeltoje pagal EB 226 straipsnį, Komisija teigia, kad Ispanija dviem atžvilgiais neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2000/35 [2] (toliau – Direktyva) 3 straipsnio 1, 2 ir 4 dalis. Pirma, Komisija tvirtina, kad Direktyvą į nacionalinę teisę perkeliančio įstatymo nuostata leidžia pratęsti mokėjimo už tam tikras prekes terminą nuo 60 iki 90 dienų, automatiškai nenustatydama už pavėluotą mokėjimą didesnės delspinigių normos, kuri, kaip numato Direktyvos 3 straipsnio 2 dalis, turi būti taikoma tokiomis aplinkybėmis. Antra, Ispanija atidėjo visišką 60 dienų termino įsigaliojimą iki 2006 m. liepos 1 d., nors Direktyvoje, kurioje reikalaujama, kad ji būtų įgyvendinta iki 2002 m. rugpjūčio 8 d., nenumatytas nei dalinis, nei laipsniškas jos nuostatų taikymas.

Atitinkami teisės aktai

Direktyva

2. Direktyva siekiama kovoti su pavėluotu mokėjimu komerciniuose sandoriuose, dėl kurio ypač smulkiam ir vidutiniam verslui tenka didelė našta [3].

3. Pagal 18 konstatuojamąją dalį šioje direktyvoje „atsižvelgiama į sutartyje numatytus ilgus mokėjimų terminus ir ypač į tam tikrų rūšių sutartis, kuriose ilgesnis mokėjimo terminas kartu su sutarties laisvės apribojimu ar didesnė delspinigių norma gali būti pateisinami“.

1 — Originalo kalba: anglų.

2 — 2000 m. birželio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/35/EB dėl kovos su pavėluotu mokėjimu komerciniuose sandoriuose (OL L 200, 2000, p. 35).

3 — 7 konstatuojamoji dalis.

4. 19 konstatuojamoji dalis teigia, kad Direktyva turėtų uždrausti piktnaudžiauti sutarties laisve kreditoriaus nenaudai ir išvardija įvairius veiksnius, kurie gali būti laikomi sudarančiais tokį piktnaudžiavimą.

5. Direktyvos 2 straipsnio 2 dalis apibrėžia „pavėluotą mokėjimą" kaip „sutartyje ar įstatymuose nustatyto mokėjimo termino praleidimą".

6. 3 straipsnyje „Delspinigiai esant pavėluotam mokėjimu" numatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad:

a) delspinigiai pagal d punktą tampa mokėtini nuo dienos, einančios po mokėjimo dienos arba mokėjimo termino pabaigos, nustatytų sutartyje;

b) jei sutartyje mokėjimo diena ar terminas yra nenustatyti, delspinigiai tampa mokėtini automatiškai, nereikalaujant priminimo:

i) per 30 dienų, einančių po dienos, kai skolininkas gauna sąskaitą ar kitą lygiavertį reikalavimą apmokėti; arba

ii) jei sąskaitos ar kito lygiaverčio reikalavimo apmokėti gavimo diena yra abejotina, per 30 dienų po prekių ar paslaugų gavimo; arba

iii) jei skolininkas sąskaitą ar kitą lygiavertį reikalavimą apmokėti gauna anksčiau nei prekes ar paslaugas, per 30 dienų po prekių ar paslaugų gavimo; arba

iv) jei priėmimo ar patikrinimo procedūra, taikoma nustatant prekių ar paslaugų atitiktį sutarčiai, yra numatyta įstatymu ar sutartyje ir jei skolininkas sąskaitą ar kitą lygiavertį reikalavimą apmokėti gauna anksčiau arba prekių ar paslaugų priėmimo arba tikrinimo dieną, per 30 dienų po šios dienos;

<…>

d) delspinigių įstatymu nustatyta norma, kuriuos skolininkas privalo sumokėti, dydis yra palūkanų normos (orientacinė norma), kurią Europos centrinis bankas taiko savo vėliausiai refinansavimo operacijai [4], vykdomai prieš atitinkamo pusmečio pirmąją kalendorinę dieną, ne mažiau kaip septynių procento punktų (marža) suma, jei sutartis nenumato ko kita <…>.

<…>

2. Skirtingoms sutarčių kategorijoms, kurias turi apibrėžti nacionalinė teisė, valstybės narės gali nustatyti iki 60 dienų terminą, po kurio turi būti mokami delspinigiai, jeigu jos arba sulaiko sutarties šalis nuo šio termino praleidimo, arba nustato privalomą palūkanų normą, gerokai viršijančią įstatymu nustatytą normą.

3. Valstybės narės turi numatyti, kad susitarimas dėl mokėjimo dienos ar dėl pavėluoto mokėjimo pasekmių, neatitinkantis šio straipsnio 1 dalies b–d punktų ir 2 dalies nuostatų, negali būti priverstinai vykdomas, taip pat iš jo negali kilti reikalavimo kompensuoti nuostolius, jei <…> tai yra labai neteisinga kreditoriaus atžvilgiu. <…> Jei nusprendžiama, jog toks susitarimas yra labai neteisingas, taikomos įstatymu nustatytos sąlygos, išskyrus tuos atvejus, kai nacionalinis teismas nusprendžia, kad būtų teisinga taikyti kitokias sąlygas.

4. Valstybės narės užtikrina, kad tenkinant kreditorių ir konkurentų interesus yra tinkamų ir veiksmingų priemonių užkirsti kelią nuolat taikomoms labai neteisingoms sąlygoms, kaip apibūdinta 3 dalyje.

<…>“

7. 6 straipsnio 1 dalyje reikalaujama, kad valstybės narės priimtų įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję iki 2002 m. rugpjūčio 8 d., įgyvendintų šią direktyvą. 6 straipsnio 2 dalis leidžia valstybėms narėms palikti galioti senas arba priimti naujas nuostatas, kurios kreditoriui būtų palankesnės negu nuostatos, būtinos, kad būtų laikomasi šios direktyvos.

4 — Kaip nustatyta Direktyvos 2 straipsnio 4 dalyje.

Ispanijos teisės aktai

8. Direktyva į Ispanijos teisę buvo perkelta 2004 m. gruodžio 29 d.[5] Įstatymu Nr. 3/2004 dėl kovos su pavėluotu mokėjimu komerciniuose sandoriuose (toliau – Įstatymas Nr. 3/2004)[6].

9. Įstatymo Nr. 3/2004 4 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad mokėjimo terminas nustatomas arba šalių susitarimu „pagal taikytinus teisės aktus“, arba, jei nėra šalių susitarimo, kaip tai numato 4 straipsnio 2 dalis. Ši nuostata tapačiais Direktyvos 3 straipsnio 1 dalies b punkto i–v papunkčiams žodžiais nustato 30 dienų terminą.

10. Įstatymo Nr. 3/2004 7 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad delspinigių už pavėluotą mokėjimą normos turi būti nustatytos arba šalių susitarimu, arba, jei nėra šalių susitarimo, taikomos įstatymu nustatytos normos, numatytos 7 straipsnio 2 dalyje, kuri iš esmės perkelia Direktyvos 3 straipsnio 1 dalies d punkte numatytas įstatymu nustatytos normos sąlygas.

11. Pagal Įstatymo Nr. 3/2004 9 straipsnio 1 dalį šalių susitarimai dėl mokėjimo termino ar dėl pavėluoto mokėjimo pasekmių, neatitinkantys 4 straipsnio 2 dalyje nustatyto termino arba įstatymu nustatytos normos, įtvirtintos 7 straipsnio 2 dalyje, yra niekiniai, jei jie yra labai neteisingi kreditoriui.

12. Įstatyme Nr. 3/2004, papildant numeruotus straipsnius, yra numatomos tam tikros tolesnės nuostatos. Pirmojoje Įstatymo Nr. 3/2004 „papildančiojoje nuostatoje“ nurodyta, kad mokėjimai prekių tiekėjams, reglamentuojami 1996 m. sausio 15 d. Mažmeninės prekybos įstatymu Nr. 7/1996 (toliau – Įstatymas Nr. 7/1996)[7], iš esmės yra reguliuojami ankstesniojo įstatymo 17 straipsniu, o vėlesnis įstatymas iš esmės yra jį papildantis.

13. Įstatymo Nr. 3/2004 antrosios „baigiamosios nuostatos“ pirmoji dalis pakeičia Įstatymo Nr. 7/1996 17 straipsnį[8]. Kiek tai susiję su byla, dabar šiame straipsnyje numatyta:

„1. Jei nėra aiškiai susitarta, mažmenininkai sumoka jų perkamų prekių kainą per 30 dienų nuo jų pristatymo.

5 — Komisija buvo pareiškusi ieškinį Ispanijai pagal EB 226 straipsnį dėl pavėlavimo perkelti Direktyvą (Byla C-384/03). Ji atsiėmė šį ieškinį po to, kai Ispanija priėmė Įstatymą Nr. 3/2004. 2005 m. balandžio 28 d. Nutartimi (OL C 182, 2005, p. 33) Teisingumo Teismas išbraukė bylą C-384/03 iš registro.

6 — 2004 m. gruodžio 30 d. BOE 314.

7 — 1996 m. sausio 17 d. BOE 15, p. 1243.

8 — Pagal Įstatymo Nr. 3/2004 preambulę Įstatymo Nr. 7/1996 17 straipsnio 3 dalį reikėjo pakeisti dėl nuostatų dėl neteisingų sąlygų tam, kad mokėjimai tiekėjams atitiktų vėlesniojo įstatymo sąlygas.

<…>

šalys sutartimi sutarė dėl skirtingos normos, kuri bet kuriuo atveju negali būti mažesnė nei įstatyme numatyta norma pridedant 50 procentų.“

3. Mokėjimai už šviežias ir greitai gendančias maisto prekes bet kuriuo atveju negali būti atidėti ilgesniam nei 30 dienų terminui. Mokėjimai už kitas maisto ar vartojimo prekes negali būti atidėti ilgesniam nei 60 dienų terminui, išskyrus aiškų susitarimą, kuriame tiekėjui numatyta finansinė kompensacija už ilgesnį terminą. Mokėjimai bet kuriuo atveju negali būti atidėti ilgesniam nei 90 dienų terminui.

14. Įstatymo Nr. 3/2004 antrosios „baigiamosios nuostatos“ antroje dalyje numatyta pereinamojo laikotarpio nuostata, pagal kurią Įstatymo Nr. 7/1996 (po pakeitimo) 17 straipsnio 3 dalyje nustatytas maksimalus 60 dienų terminas taikytinas nuo 2006 m. liepos 1 dienos. Iki tos dienos „mokėjimai už nešviežio ar greitai negendančio maisto ar vartojimo prekes negali būti atidėti ilgesniam nei 90 dienų terminui nuo jų pristatymo“.

<…>

Procedūra

5. Bet kuriuo atveju delspinigiai esant pavėluotam mokėjimui yra automatiškai mokėtini nuo dienos, einančios po nustatytos mokėjimo dienos arba, jei nėra susitarta, nuo dienos, kada turi būti sumokama pagal 1 dalies nuostatas. Šiuo atveju delspinigiams apskaičiuoti taikytina norma yra numatyta (Įstatymo Nr. 3/2004) 7 straipsnyje, nebent jei

15. Komisija gavo skundą, kuriame teigiama, kad Direktyva buvo neteisingai perkelta į Ispanijos teisę. 2005 m. liepos 13 d. ji nusiuntė Ispanijai oficialų pranešimą, tvirtindama, kad Įstatymas Nr. 3/2004 pažeidė Direktyvos 3 straipsnio dalis, be kita ko, leisdamas, kad mokėjimai už tam tikras maisto ir vartojimo prekes būtų atidėti 90 dienų ir iki 2006 m. liepos 1 d. mokėjimo termino neapribodamas 60 dienų.

16. Negavusi atsakymo į laišką, Komisija 2005 m. gruodžio 19 d. nusiuntė pagrįstą nuomonę.

17. Išnagrinėjusi 2006 m. vasario 7 d. Ispanijos atsakymą į pagrįstą nuomonę, 2006 m. rugsėjo 15 d. Komisija pareiškė ieškinį šioje byloje.

18. Ji Teisingumo Teismo prašo:

— pripažinti, kad Įstatymu Nr. 3/2004 leidusi 90 dienų mokėjimo už tam tikras nešviežio ar greitai negendančio maisto ar vartojimo prekes terminą ir tam tikrų nuostatų įsigaliojimą atidėjusi iki 2006 m. liepos 1 d., Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 3 straipsnio 1, 2 ir 4 dalis;

— priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

19. Ieškinyje konkrečiai teigiama, kad 90 dienų mokėjimo terminas pažeidžia 3 straipsnio 1 ir 2 dalis, o įsigaliojimo atidėjimas teigiama pažeidęs 3 straipsnio 1, 2 ir 4 dalis.

20. Komisija pareiškė pageidavimą sušaukti posėdį, kuris įvyko 2008 m. vasario 13 dieną.

Ar 90 dienų terminas pažeidžia Direktyvos 3 straipsnio 1 ir 2 dalis?

21. Komisija teigia, kad buvo pažeistos 3 straipsnio 1 ir 2 dalys. Tačiau, mano nuomone, tik pastarosios nuostatos pažeidimas yra paremtas argumentais.

22. Komisija mano, kad Ispanija pasinaudojo galimybe, numatyta Direktyvos 3 straipsnio 2 dalyje ir apibrėžė tam tikrą sutarties kategoriją, t. y. sutarčių dėl nešviežio ar greitai negendančio maisto ar vartojimo prekių, reglamentuojamą šia nuostata. Tačiau Ispanijos teisės aktai neatitinka 3 straipsnio 2 dalies reikalavimų.

23. Iš Komisijos argumentų galima daryti išvadą, kad ji mano, jog Ispanija pasirinko 3 straipsnio 2 dalyje įtvirtintą antrąją galimybę leisti pratęsti mokėjimo terminus nuo 60 dienų iki 90 dienų (nes 1 dalyje draudžiama nustatyti ilgesnį nei 60 dienų terminą). Vis dėlto Įstatymo Nr. 7/1996 (po pakeitimo) 17 straipsnyje nenustatytos „privalomos palūkanų normos, gerokai viršijančios įstatymu nustatytą normą“, kaip reikalaujama antrojoje dalyje. Vietoj to reikalaujama, kad skolininkas tiekėjui už ilgesnį sumokėjimo terminą pateiktų „finansinę kompensaciją“. Komisija mano, kad ši sakinio dalis yra netiksli ir nelabai gina kreditorių. Todėl Įstatymo Nr. 7/1996, iš dalies pakeisto Įstatymu Nr. 3/2004, 17 straipsnio 3 dalis pažeidžia Direktyvos 3 straipsnio 2 dalį.

24. Ispanija tvirtina, kad Įstatymo Nr. 7/1996 17 straipsnio 3 dalimi nesiekiama perkelti Direktyvos 3 straipsnio 2 dalies. Juo norima padėti pasiekti Direktyvos tikslus. Atsižvelgiant į Direktyvos 18 ir 19 konstatuojamąsias dalis, sutarties laisvė iš principo nepažeidžiama, jei nustatomi apribojimai, kuriais siekiama išvengti piktnaudžiavimų kreditoriaus nenaudai. 17 straipsnio 3 dalis apriboja sutarties laisvę nustatydama maksimalius mokėjimo terminus tam, kad užkirstų kelią nuolatiniams ilgesniems, neteisingiems mokėjimo terminams, paplitusiems mažmeniniame sektoriuje. Todėl juo iš esmės panaikinamos labai neteisingos sąlygos, kaip tai numato Direktyvos 3 straipsnio 4 dalis. Be to, 6 straipsnio 2 dalis aiškiai leidžia valstybėms narėms priimti palankesnes kreditoriams nuostatas negu nuostatos, būtinos, kad būtų laikomasi Direktyvos.

Direktyva

25. Atitinkamas Direktyvos nuostatas aš suprantu taip.

26. Pagal Direktyvos 3 straipsnio 1 ir 2 dalimis įtvirtintą sistemą bet kuriuo atveju turi būti įmanoma nustatyti galutinę mokėjimo dieną, po kurios skolininkas kreditoriui privalo mokėti delspinigius.

27. Iš principo šalys savo nuožiūra turi galėti nustatyti mokėjimo dieną ar terminą savo sutartyje (3 straipsnio 1 dalies a punktas).

28. Valstybės narės įstatymais nustato bendrą 30 dienų terminą, kuris taikomas tuo atveju, jei šalys nepasinaudoja savo laisve (3 straipsnio 1 dalies b punktas).

29. Direktyvos 3 straipsnio 2 dalis leidžia valstybėms narėms savo pasirinkimu skirtingoms sutarčių kategorijoms pratęsti tą bendrą terminą ilgiausiai iki 60 dienų, jeigu jos sulaiko sutarties šalis nuo šio termino praleidimo arba nustato privalomą atgrasančią palūkanų,

mokamų praleidus minėtą terminą, normą. Šios dvi sąlygos reglamentuoja dalykus, kuriuos šalys paprastai sutartimi gali nustatyti savo nuožiūra. Vis dėlto aišku, kad 60 dienų terminas *pats savaime* nėra sutarties laisvės ribojimas, o tik alternatyva direktyvos 3 straipsnio 1 dalies b punkte nustatytam bendram terminui.

30. Toks bendro termino pratęsimas iki 60 dienų yra nepalankesnis kreditoriams, nei kitu atveju taikytinas nustatytas bendras 30 dienų terminas. Kad galėtų pasirinkti „maksimalų 60 dienų“ mokėjimo terminą, valstybės narės turi panaikinti sutarties laisvę ilgesniam nei 60 dienų mokėjimo terminui arba jos turi užtikrinti, kad (nepaisant šalių valios susitarti kitaip) „privaloma palūkanų norma, gerokai viršijanti įstatymu nustatytą normą“ bus taikoma bet kokiam sutartyje sulygtam terminui, pasibaigus bet kokiam tokiam sutartimi sulygtam terminui. Abi šios sąlygos palankesnės kreditoriams

Ispanijos teisės aktai

31. Iš nuostatų formuluotės aišku, kad 30 dienų terminai, nustatyti tiek Įstatymo Nr. 3/2004 [9] 4 straipsnyje, tiek Įstatymo Nr. 7/1996, iš dalies pakeisto Įstatymu Nr. 3/2004 [10], 17 straipsnio 1 dalyje, galioja tuo atveju, kai nėra šalių susitarimo. Kitaip tariant, jie yra įstatymu nustatyti bendri terminai. Jie aiškiai atitinka Direktyvos 3 straipsnio 1 dalį.

32. Įstatymo Nr. 7/1996 (po pakeitimo) 17 straipsnio 3 dalyje mokėjimai už šviežias ir greitai gendančias prekes „negali bet kokiu atveju būti atidėti ilgesniam nei 30 dienų terminui“. Mokėjimai už kitas maisto ar vartojimo prekes „bet kuriuo atveju negali būti nukelti ilgesniam nei 90 dienų terminui“. Taigi tiek 30 dienų, tiek 90 dienų terminai neleidžia daryti išimčių. Tačiau taip pat kitų maisto ar vartojimo prekių atžvilgiu nustatytas 60 dienų terminas numato išimtį: mokėjimai „negali būti atidėti ilgesniam nei 60 dienų terminui, išskyrus aiškų susitarimą, kuris numato tiekėjui finansinę kompensaciją <…>“.

33. Tam, kad Komisijos ieškinys būtų patenkintas, jai reikia įrodyti, kad 60 ir 90 dienų terminai jos skundžiamoje Įstatymo

9 — žr. 9 punktą.
10 — žr. 13 punktą.

Nr. 7/1996 (po pakeitimo) 17 straipsnio 3 dalyje yra 17 straipsnio 1 dalyje numatyto bendro 30 dienų termino pratęsimai, taip kaip 60 dienų terminas Direktyvos 3 straipsnio 2 dalyje yra alternatyvus 3 straipsnio 1 dalis b punkte bendro 30 dienų termino pratęsimas.

34. Jei 60 ir 90 dienų terminai Įstatymo Nr. 7/1996 (po pakeitimo) 17 straipsnio 3 dalyje nėra bendro 30 dienų termino pratęsimai, o tik šalių laisvės sudaryti sutartį apribojimai, jie yra, kaip teigia Ispanija, palankesni kreditoriui negu nuostatos, būtinos, kad būtų laikomasi Direktyvos. Todėl jie bus leidžiami 6 straipsnio 2 dalimi, nepaisant to, kad ir kokios būtų jiems nustatytos sąlygos ar kada jos įsigaliotų.

35. Tiesiogiai skaitant Įstatymo Nr. 7/1996 17 straipsnio 1 ir 3 dalis matyti, kad toks aiškinimas yra labiausiai tikėtinas. Nesant aiškaus susitarimo, 17 straipsnio 1 dalis nustato bendrą 30 dienų terminą (taip įgyvendindamas Direktyvos 3 straipsnio 1 dalies a ir b punktus), o 17 straipsnio 3 dalis numato, kad mokėjimai bet kuriuo atveju negali būti atidėti ilgesniam nei 30, 60 ar 90 dienų terminui, atsižvelgiant į atitinkamų prekių kategoriją (su galimybe pratęsti 60 dienų terminą iki 90 dienų, su sąlyga, kad bus numatyta kompensacija tiekėjui). Paprastai tariant, šie trys terminai yra šalių laisvės savo sutartyje nuspręsti dėl dienos ar termino apribojimai.

36. Komisija Teisingumo Teismui nepateikė jokių argumentų, kad paremtų priešingą Ispanijos teisės aktų aiškinimą, t. y. kad 60 ir 90 dienų terminai yra bendro 30 dienų termino, taikomo tuo atveju, kai nėra aiškaus šalių susitarimo, pratęsimai. Ji taip pat nepateikė jokio įrodymo, kad Ispanijos teismai šitaip aiškina šiuos teisės aktus.

37. Šiomis aplinkybėmis aš negaliu daryti išvados, kad Komisijai pavyko įrodyti, jog Ispanijos teisės aktais nustatyta tvarka pažeidžia Direktyvos 3 straipsnio 2 dalį.

Direktyvos 3 straipsnio 1 dalies pažeidimas?

38. Ieškinyje Komisija taip pat teigia, kad termino pratęsimas iki 90 dienų Įstatymo Nr. 7/1996 (po pakeitimo) 17 straipsnio 3 dalyje pažeidžia 3 straipsnio 1 dalį, tačiau nenurodo kaip. Iš mano anksčiau išdėstytos analizės aišku, kad manau, jog Komisijai

nepavyko įrodyti, kad Įstatymo Nr. 7/1996 (po pakeitimo) 17 straipsnio 1 dalimi siekiama kažko kito, nei ją taikyti *visoms sutartims be išimčių*. Todėl Direktyvos 3 straipsnio 1 dalies pažeidimo nėra.

Ar atidėdama tam tikrų nuostatų įsigaliojimą iki 2006 m. liepos 1 d. Ispanija pažeidžia Direktyvos 3 straipsnio 1, 2 ir 4 dalis?

39. Komisija pakartoja, kad Įstatymo Nr. 7/1996 (po pakeitimo) 17 straipsnio 3 dalimi siekiama perkelti Direktyvos 3 straipsnio 2 dalį. Tačiau 60 dienų termino taikymas nukeliamas iki 2006 m. liepos 1 dienos. Direktyva neleidžia jos nuostatų taikyti iš dalies arba laipsniškai. Todėl termino nukėlimas pažeidžia Direktyvos 3 straipsnio 1, 2 ar 4 dalis.

40. Iš mano išvadų dėl pirmos Komisijos kaltinimų dalies matyti, kad antra dalis taip pat yra atmestina. Kadangi 60 dienų terminu neperkeliama jokia Direktyvos nuostata, Ispanija nebuvo įsipareigojusi Bendrijai, kad šis terminas įsigalios iki Direktyvos perkėlimo termino pabaigos arba apskritai kada nors.

41. Todėl darau išvadą, kad Ispanija, atidėjusi tam tikrų nuostatų įsigaliojimą iki 2006 m. liepos 1 d., nepažeidė 3 straipsnio 1, 2 ir 3 dalių.

Išlaidos

42. Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Manau, kad ieškinys turi būti atmestas, o Ispanija reikalavo, kad Komisija padengtų išlaidas.

Išvada

43. Todėl manau, kad Teisingumo Teismas turėtų:

— atmesti ieškinį;

— nurodyti Komisijai padengti bylinėjimosi išlaidas.